

Sladká jako... pomsta

Slavné české spisovatelky začaly psát exkluzivně pro Cosmo erotické povídky.

Dnes: Petra Braunová, autorka lesbického románu Kalvárie.

Jindrova dlaň rozechvěle jela po Martině paži. Pomalu si vychutnávala každý milimetr její jemné kůže, sklouzla po ohbí lokte, aby doputovala až do podpaží. Marta měla zavřené oči. S rukama za hlavou slastně zasténala. Jindra teď bříšky prstů přejížděl Martě po čele, hladil ji po tváři, ale krku už se nestačil dotknout.

Déle už jsem to sladkobolné mučení nevydržela. Vyřítla jsem se zpoza závěsu s chladnokrevnou touhou je zabít. Beze slova jsem se na něj vrhla. Na rozdíl od Jindry se Marta zachovala duchapřítomně. Hodila po mně lampičku, kterou vytrhla ze zdi. Sledovala jsem její pomalý let vzduchem a vzpomněla jsem si, jak mi ji maminka dávala ke svatbě jako svátost. Elektrická lampička se stínítkem ve tvaru konvalinky. Uhnula jsem a žluté stínítko se roztránilo o zeď na tisíc ostrých kousků.

„Jano!“ vykřikl Jindra. Stál proti mně nahý a zděšený. Skočil po mně. Chytil mě pevně za ruce.

Kroutila jsem se jako had, ale stisk byl pevný. Při milování mě svíral tak, že jsem se nemohla nadechnout. Bývaly to chvíle opojného vzrušení. Teď jsem cítila, že by mě samou nenávistí zardousil.

„Uklidni se, uklidni se,“ drtil mezi zaťatými zuby.

„Zabiju tě!“ syčela jsem. „Zabiju vás oba!“

„Mysli na Ondřeje!“ hekal. Rvala jsem se tak prudce, že se nám oběma nedostávalo dechu.

Vzpomněla jsem si na synka a znovu mě bodlo u srdce. Chtěla jsem křičet z plna hrdla, že právě pro něho, našeho malého líbezného drobečka, tohle všechno dělám. Nenechám ho připravit o tátu! Z hrdla mi však vystřelil neartikulovaný výkřik. Jindra sebou škubl, ale nepustil mě. Podle vyvalených očí těžkopádně uvažoval, jak jsem se tu mohla objevit. Nikdy nebyl rafinovaný. Jeho by nenapadlo podezírat mě z nevěry, a pokud ano, nikdy by nečíhal sedm hodin za sametovým závěsem, který nám ušila tchyně a který jsem do okna pověsila ze slušnosti. Tmavozelený závěs se mi vždycky zdál obłudný, jako bych tušila, jakou mi poskytne službu. Absurdní. Ještě když jsem ráno vezla dvouletého Ondřeje ke kamarádce, věřila jsem, že moje neblahé tušení je výsledkem vrozené paranoie. Těch jednadvacet minut ponížení, kdy jsem na vlastní oči – skulinou prostříženou v závěsu – sledovala, jak se ti dva milují, mi musejí zaplatit. Vlastní krví.

Stisknutá v kleštích manželových prstů jsem bolestně zírala na Martinu bezvadnou opálenou figuru. Bůhví kde se válela u vody, mrcha. Zbrkle hledala oblečení. Vzhledem k jejich bohaté milostné předešle, která se mi navěky vryla do mozku, to nebylo jednoduché.

Oblečení bylo rozházené po celém pokoji. Marta ho sbírala a snažila se přitom nešlápnout na žluté střepy. Nic jiného jsem si v tu chvíli nepřála. Jindra Martu rozčileně pozoroval. Přestože se jí nad pevným břichem houpaly prsy jak bílé zvony, penis mu rozčilením ochabl. Znovu jsem si uvědomila, kde se mu před několika minutami pohyboval. Zaječela jsem. Snažila jsem se vyprostit a sousedku rozsápat, ale držel mě pevně. Očima sledoval, jak se Marta kvapně obléká. Když klaply dveře a doznělo staccato podpatků, konečně mě pustil.

Čas na pomstu

Seděla jsem před zrcadlem s vytřeštěnýma očima. Dává mi práci vracet se do reality. Vzpomínky mě mučí čím dál víc, přestože se Marta hned po incidentu odstěhovala. Trvalo nekonečně dlouho, než se mi podařilo ji vystopovat. Jako by v mém případě neplatilo, že čas je spolehlivý ranhojič. Už nevydržím trpět. Pohár přetekl. Dnes je den D. Martě se pomstím. Plán musí být dokonalý. Bez jediné chyby. Detektivky nečtu nadarmo. Oblečení je bezesporu důležité. Nesmím vypadat jak utržená ze šibenice. Vezmu si nejlepší šaty. Sáhla jsem po těch tmavomodrých, které nosím do divadla. Ze zásuvky jsem vytáhla čisté kalhotky, podprsenku, bílé kombiné a nové šedé silonky. Shodila jsem ze sebe župan a nahá jsem se postavila před zrcadlo. Dlouze jsem se pozorovala. Vzpomněla jsem si na Martina bílá hladká prsa. Pohládila jsem ta svá stejným pohybem, jakým mě laskal Jindra. Zatrnulo mi v podbřišku, ale to bude tím, že mám nesnesitelně ledové ruce. Sjela jsem jimi po bříše a pohládila si boky. Vteřinu jsem přemýšlela, že se před cestou uspokojím, ale nesmím se

rozptylovat. Za hodinu mám být u holiče. Ve 13.12 mi jede vlak. Ve městě M budu za hodinu dvacet dvě minuty. I kdyby měl vlak zpoždění, v parku u hradební zdi města M v pět hodin budu spolehlivě. Martu sleduji už devátý týden a vím bezpečně, že ji tam najdu. Ratlíka, kterého chodí venčit, se bát nemusím. Navlékla jsem si náramkové hodinky, které jsem dostala od maminky k osmnáctým narozeninám. Nikdy jsem čas tak bedlivě nepozorovala. Do kabelky jsem si pečlivě uložila tisíc korun. Peněženku s občanským průkazem a mobilem nechám pro jistotu doma. Možná bych si mohla pro štěstí schovat do postranní kapsičky v kabelce Jindrovu fotografii, ale nejsem pověřivá.

Naposledy jsem se rozhlédla po bytě. Nezanechávám za sebou žádný nepořádek. Nikdo mi nemůže nic vytknout. V koupelně jsem se nalíčila. Třesou se mi ruce, musím dávat pozor. Mám nový make-up. Nebyl vůbec levný. Nasadila jsem si brýle a zalitovala jsem, že nenosím kontaktní čočky. Kadeřnice se mnou měla práci. Napomínala jsem ji. Zvolila jsem světlejší odstín barvy. Dělá mě mladší. Cestou na nádraží jsem zase měla pocit, že mě kdosi sleduje. Paranoidní jsem odmalička. Už v šesti letech jsem usínala s kladívkem pod polštářem. Nezahlédla jsem v davu za sebou Jindru?

Místo činu

Nádraží ve městě M je ospalé. Pomalu a důstojně jsem vystoupila z vlaku. I když jsem se na schůdkách zapotácěla, odmítla jsem pomoc průvodčího. Ne, není mi špatně, usmála jsem se. Jen je dnes nějak teplo. Vínové auto, které kolem mě pomalu projelo, mě znervóznilo. Nesedí za volantem Jindra? Auto zmizelo za zatáčkou.

Došla jsem k lavičce, na které Marta sedává. Bylo horko. Měla bych plášt

položít přes opěradlo, ale nechci riskovat, že ho někdo ukradne. Pohlédla jsem na hodinky. S hrůzou jsem si uvědomila, že jsem si nenalakovala nehty. Snad si toho Marta nevšimne. Má se objevit za čtrnáct až dvacet pět minut, mrcha. Rozhlédla jsem se. Občas kolem projela maminka s kočárkem. Na jednu z laviček asi sto metrů ode mě usedl kluk s holkou. Mladík na mě upřeně hleděl. Jako bych ho odněkud znala. Odkud bych ale mohla takového fešáka znát? Poslední teplé sluneční paprsky mě hladily po tváři. Z nebe se snášely první letošní sněhové vločky. Zhluboka jsem se nadechla. Jsem klidná, to je zajímavé. Prášky, které jsem si prozíravě připravila do kapsy, ani polykat nemusím, možná až pak. Rozhlížela jsem se na všechny strany. Konečně jsem ji spatřila! Vlastně nejdřív to malé bílé psisko, tlapkalo vedle paničky, určitě ho rozmazluje bůhvíjakými pamlsky, tuštoch je to a ne pes. Vstala jsem. Netřásla jsem se ani trochu, kdepak. Možná mi jen trochu víc bušilo srdce.

Šla jsem Martě v ústrety. Žádný zákeřný útok zezadu. Jen ať si mě ještě pořádně prohlédne.

„Prosím?“ řekla nechápavě, když jsem jí zastoupila cestu. Pár vteřin jsem si její překvapenou tvář vychutnala. Bože! Jak zestárla! Tvář jí za těch šedesát let pokryly vrásky, určitě hlubší, než mám já! I když netušila, že by se k dnešnímu setkání měla co nejlíp nalíčit.

„Přejete si?“ zeptala se svým tenkým odporným idiotským hláskem. Nepoznala mě! Nebyl ale čas.

„Ty svině!“ napřáhla jsem hůl a udeřila ji vši silou. Skácela se k zemi jako podtátá. Ani nepípla. Zajímavé. Čekala jsem, že aspoň sykne bolestí. Uslyšela jsem křik a dusot nohou.

Čas procitnout

„Babi!“ výkřik za mými zády mě překvapil. Vnuk mi vytrhl hůl.

Zapotácěla jsem se. Bez hole ztrácím rovnováhu. Nechápatě jsem na vnuka hleděla. Kde se tu vzal?

„Babi!“ opakoval vytřeštěně. „Cos to udělala?“

Usmála jsem se na něj. Je to celý Jindra. Po svém tátovi Ondřejovi nemá, ani co by se za nehet vešlo.

„Říkala jsem ti, že ji dneska neuhlídáme, seděli jsme moc daleko,“ prohlásila rozčileně dívka. Přiklekla k Martě, zkoumala jí tep a do mobilu rychle ťukala jakési číslo. „Odved’ ji!“ sykla drze směrem ke mně.

„Proč jsi to udělala? Takhle tě zbaví svéprávnosti,“ drmolil vnuk zdrceně a vedl mě k nejbližší lavičce, odmetl sněhový poprašek a usadil mě na ni. Je to hodný kluk. Kolikrát mi umyl okna. Na delší hovor jsme už neměli čas. Vzduch rozčlisl nepřijemný zvuk houkačky. A tak ani nevím, jestli mi vůbec rozuměl, že jsem mu schovala nějaké peníze do vázy na kredenci. Budu mu to muset napsat, jestli mi ovšem pan doktor při vizitě dovolí půjčit si pero.

Příště: **Šárka Schmidtová** ©

COSMO ŠANCE

VYHRAJTE KINECT!

Máte tajný tip na zábavu, která se dá provozovat v jakémkoliv počasí a nikdy vás nezklame? Pište do 15. 1. 2011 na www.jenprozeny.cz/souteze. Autorka nejzábavnějšího tipu získá od značky **Microsoft** tuhle hračku v ceně 3990 Kč. Díky Kinectu, který váš byt promění třeba v bowlingovou dráhu, taneční parket nebo divokou řeku, si můžete hrát, jak sami chcete. Potápět se, řídit auto... Stačí vstát ze židle a hýbat tělem – tak se totiž ovládá!

